

δὲ τῆς διατρήσεως τοῦ Σαιν-Γοθάρ συνετέλεσαν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν αὐξησιν τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἐπαρχιῶν Uri καὶ Zug. Οἱ κάτοικοι τῆς Γενεύης ἀπὸ 63,000, ὅσοι ἠριθμοῦντο τῷ 1850, συνεποσώθησαν τῷ 1880 εἰς 99,000.

Κατὰ τὰ δεδομένα ταῦτα ἡ ἐν γένει αὐξήσις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἑλβετίας εἰς τὸ διάστημα τῶν τελευταίων τριάκοντα ἐτῶν εἶνε 5,5 κατὰ 1000 κατοίκους. Ἐκ τῶν Κρατῶν τῆς Εὐρώπης τρία μόνον ὑπάρχουσι παρυσιάζοντα κατωτέρην ἀναλογίαν — ἡ Βουκρία 5,4, ἡ Ἰρλανδία 4,6, ἡ Γαλλία 2, 3 τοῖς χιλίοις.

Ὁ ἑλβετικὸς στρατὸς σύγκειται ἐξ 117,759 λογάδων ἀνδρῶν, διηρημένων εἰς ὀκτώ κατηγορίας. Ἡ ἐθνοφυραὶ περιλαμβάνει 92,736 ἐκ τούτων δ' ἔπεται ὅτι ἡ Ἑλβετία δύναται ἐν ἀνάγκῃ νὰ παρατάξῃ 200,000 καλῶς ἡσχημένους στρατιώτας καὶ ἀρίστους σκοπευτάς. M. .

ΤΟ ΨΕΜΑ ΚΙ' Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἐκ τῶν τοῦ Βηλαραῖ.

Σὲ μιὰ ἐποχὴ ἀλλοτεσινή, ποῦ πονηρῆς καὶ δόλοιο
Τὸ κῦρος εἶχαν δυνατὸ 'ς τὴν οἰκουμένην ὅλη,
Γιατὶ τὸ Ψεῦμα τολμηρὸν μὲ πλάνον εἶχε φτάσει.
Τὸν ἑαυτοῦ 'ς τῶν πολλῶν τὴ γνώμην νὰ φρονιάσει,
Μὲ παρηρσία 'ς τὸ κοινὸν ὅπου ἤθελε νὰ τρέξῃ
Ἐλευθέρου, ἀνεμπόδηγο, καὶ κόπο νὰ μὴν ἔχη,
Νὰ περπατῇ μὲ σοβαρῶ, μὲ περηφάνειας ἦθος,
Καὶ νὰ τρομάξῃ τῶν μικρῶν καὶ τῶν τρανῶν τὸ πλῆθος.
Νὰ βρῆσκῃ χώρα 'ς ὀλοῦνον, παντοῦ συντροφευμένο,
Σὲ κάθε σπῆτι ἀγαπητὸ καὶ περιποιημένο —
Ἡ μαύρη Ἀλήθεια ἀπὸ καιροῦ καὶ χρόνια ἐξορισμένη,
Ἐπὸ τὸν κόσμον μισητὴ κι' ὄξω ἀπ' αὐτὸν κρυμμένη,
Ἐς ἀνήλιον τόπον, ἀνέμερον, καὶ σὲ πυκνὸ σκοτάδι,
Εἶχ' ἀποκάμῃ κατοικίαν μέσ' σὲ βαλὸν πηγάδι.
Μητ' ἀπὸ κεῖθε ἐκόταξε νὰ βγῇ σὲ ἡμέρας φέξι,
Μὲ δίχως κίνδυνον ἀφρευχο, χωρὶς βαρεῖαν νὰ φταίξῃ.
Κεῖ μέσα πάντα μοναχὴ 'ς τὸν πάτον σφαλισμένη,
Ἐπὸ τὸ φῶσον ἄκοπα, σκληρὰ βασανισμένη,
Ἐν ἐπιτόγαινε καιρὸν τὴ νόχταν νὰ μ'πορέσῃ
Σὲ φίλου ἡ γνώριμον παλητὸ τὸ σπῆτι νὰ χωρέσῃ,
Τὴν συντροφίαν τοῦ ἐχαίρονταν στιμαῖς μὲ τρόμου ζάλη,
Καὶ κλειόνταν γλήγορ' ἄφαντα μεσ' τὴν κρυψίονα πάλι.
Ἄλλὰ μονάξιος ἐρημιὰ παρόμοια νὰ ὑπομένη
Βαρέθηκε ὡς τὸ ὕστερον πολὺ περιορισμένη,
Κι' ἀποφασίζει μὴν ἀυγὴ ν' ἀφῆκῃ τέτοιους τόπους
Νὰ πάη νὰ ζήσῃ ὡς ἄλλοτε μαζὴ μὲ τοὺς ἀνθρώπους.
Ὅχ τὸ πουργὸν λοιπόν αὐτὴ σὲ σταυροδρόμῳ βγαίνει,
Ἐς τὸν κόσμον φανερόνεται, 'ς τὸν κόσμον πάλι μπαίνει.
Μὲν ἐβουλήθη ὀλόγυμνη τὰ κάλλη κι' ὄμορφοι τῆς
Νὰ δεῖξῃ δίχως σκέπασμα, ὡς ἦταν μάλθημά τῆς.
Θαβρῶσε ἀκόμα σῶζονταν καθῶς καὶ πρῶτα ὠραία,
Ἐσάν καὶ πρῶτα ποθητὴ καὶ ζηλεμένη νέα.
Τὰ νιάτα ὀγλήγορα περνᾶν, τὰ γηρατιά π'αχνοῦν.
Καὶ τοῦτα μὲν ἐφάνηκαν, ἡ χάρες τελειοῦν.
Καλοὶ ἀχαμνοὶ, ποῦ διάδωκαν ὄχ τὸ λαὸν κοντὰ τῆς,
Μηδὲ ἐπεριεργάζονταν καθόλου τὴ θωρή τῆς.
Κανεὶς δὲν καταδέχονταν μηδὲ νὰ τὴ ρωτήσῃ,
Μὲν βιαστικὰ τὸ δρόμον του τηροῦσε ν' ἀκολουθήσῃ.
Στέκει ἡ Ἀλήθεια, καρτεραίε 'ς τὴν ἄκρα ἀπορριμμένη,
Σὲ καταφρόνσει πολλή, ψυχρὴ καὶ παγωμένη.
Διαβάνει ἡμέρα ὀλάκερη, κοντεῖνε νὰ νυχτώσῃ,
Καὶ δὲν ἐβρέθηκ' ἀνθρώπος σὲ ταύτην νὰ ζυγώσῃ.
Κι' ἐκεῖ ποῦ διαλογίζεται, 'ς τὸ νοῦ τῆς ἀποράει,
Μὲ καταισχύνῃ κι' ἐντροπὴ τὸ τι ἔπαθε μετράει,

Τῆς φανερόνεται ὀμπροστὰ τὸ Ψεῦμα στολισμένο
Ἐπὸ πετράδια λογιαστὰ, καὶ 'ς τὰ χρυσὰ ντυμένο.
Πλαστὴ ἦταν ὅλη ἡ φορεσιὰ κι' ἀπὸ γυαλιὰ γιομάτη,
Ὅς τόσο ἐφάνταζε πολὺ κι' ἐγέλασε τὸ μάτι.
— Ὡ, καλημέρα σου ἀδελφῆ, τῆς λέει, καὶ τί κάνεις;
Ποῦ ἦσουν καιροῦς ὀπώλειες, καὶ ποῦθε τώρα ἐφάνης;
Ἄμ πῶς γυμνὴ ἔτσι ὀλότ'ελα, μονάχη τέτοιαν ὠρα
Σὲ δρόμου διάβα σὲν κι' αὐτὸ, 'ς τὴ μέση ἀπὸ τὴ χώρα;
— Ἐδώ για σὲν ὄχ τὸ ταχὺ, μὲν ἀπεκρίθη ἔκεινη,
Καὶ 'ς τὰ χαμένα ἐστάθηκα, τοῦ κάκου ἔχω προσμείνει.
Ἐκρίνα τάχατε καλὸ τὴν ἐρημιὰν ν' ἀφῆτω,
Ἐτὸν κόσμον 'σάν προτιήτερα νὰρθῶ νὰ κατοικήσω.
Νὰ ἐλεήσω ἠθέλησα τοὺς μάταιους ἀνθρώπους,
Ποῦ 'ς τὴν ἀμάθεια κείτονται μὲ ταλαιπώριας κόπους.
Ἐς αὐτοὺς νὰ λήψω καθαρὴ, τὴν πλάνην νὰ σκοπίσω,
Νὰ ἔβαλειροῦν ἡ πρόληψες καὶ τὰ κακὰ νὰ σῶσω.
Νὰ φέρω πάλι μάλθησες, νὰ φέρω πάλι φῶτα,
Νὰ ὀδηγήσω τοὺς ὀνητοὺς εἰς τὸ καλὸ, σὲν πρῶτα.
Τ' ὀμολογῶ, ἐπλανέθηκα 'ς τὸν ἄγνωμον σκοπὸ μου.
Καὶ καταφρόνια ἀνέλπιστα θωρῶ μὲ ὀυμασμοῦ μου.
Μικροὶ μεγάλοι μὲ μισᾶν, κανένας δὲν μὲ θέλει,
Ἄν εἶμαι ἡ δὲν βρῆσκωμαι τελειῖες δὲν τοὺς μέλει,
Καὶ 'σάν νὰ μ' εἶχαν ὄχρηστα τὸ πρόσωπο γυρίζουν,
Ἄλλ' ὡς κι' οἱ φίλοι μου οἱ παλητοὶ, κι' αὐτοὶ δὲ μὲ
[γνωρίζουν.

Κι' ἂν κανενὸς ἀποκοτᾶ δυὸ λόγια νὰ μιλῆσω,
Φεύγει μὲ πάτημα γοργὸ μηδὲ τηραίε ὀπισω.
Νογᾶ τὸ λάθον πῶκαμα, οἱ ἀνθρώποι δὲ μοῦ φταίγουν.
Ἐς αὐτοὺς δὲ τύχαινε νὰ βγῶ ἡ γρηαὶς δὲν τοὺς ἀρέγουν.
— Δὲν εἶν' αὐτὸ ἀδερφοῦλα μου, ἐκεῖνο ποῦ πειράζει,
Τῆς λέει τὸ Ψεῦμα, ὡς τὸ φρονεῖς, κι' ὀνοῦ σου λογαριάζει.
Δὲν βλάθουν τὰ γερᾶματα, μὲν ἀφορμὴ κι' αἰτία
Εἶν' τῆς στολῆς ἡ ἔλλειψι, δὲν εἶν' ἡ ἡλικία.
Γιατὶ νομίζουν οἱ πολλοὶ πῶς κάθε τι δὲν πρέπει
Μὲ δίχως κῆνα σκέπασμα καθέννας νὰ τὸ βλέπῃ.
Ἐγὼ, πολλὸ παλητότερον καὶ γερνότερότερον σου,
Μὲ τὰ στολῖδια ποῦ φορῶ φαντάζω νιότερό σου.
Καὶ ντιοῦμαι πάντα λογιαστὰ καὶ πάντα συγκαλλάζω.
Καὶ, πᾶσα ἡμέρα ἀλλοιῶντικο, καινούρια νιάτα βγάζω.
Τὰ ὄξω ὀρέγεται, καλὰ, 'ς ἐκεῖνα προσκολληταί.
Τὰ μέσα δὲν παρατηραίε ὀ κόσμος, κι' ἂς γελείται.
Γιὰ τοῦτο ἐγὼ ἔχω ἀπέρασι, γιὰ τοῦτο κριεῖω,
Γιατὶ ν' ἀρέσω καθενὸς ἀδιάκοπα γυρεῖω.
Κι' ἔτσι παντοῦ προτιήμαι, παντοῦ εἰρίσκω χώρα,
Καὶ κυδερνῶ, ὡς ὀρέγομαι, τὸν κόσμον ὡς τὴν ὠρα.
Νὰ παρῆσισῆς τὸ κορμὶ λοιπόν σὲ γόμνια τόση,
Συμπάθησέ με νὰ σοῦ εἰπῶ πῶς δὲν παρήταν γνῶσι.
Ὅς τόσο τὸ τι γένηκε πλιὸ δὲν μπορ' νὰ ξεγίνη,
Κι' ἂς προσπαθήσωμε 'ς αὐτὸ ποιὸς διορθωμὸς νὰ γένη.
Ἐλα ἀδελφῆ, νὰ κάμωμε, σοῦ τάξω γιὰ καλὸ μας,
Μὲ συμφοῦνία. ἂν ἀγαπᾶς, μὲν διάφορον κοινὸ μας.
Σὲ τοῦτό μου τὸ φῶρεμα κι' οἱ δυὸ νὰ τυλιχτοῦμε,
Συντρόφοι πάντα ἀχώριγοι μαζὺ νὰ περπατοῦμε.
Τότες οἱ φρόνιμοι θὰ ἰδοῦν πῶς βρῆσκωμαι μὲ ἐσένα,
Ἐπὸ χατήρι σου ὀρθῶ δὲ μὲ μισᾶν κι' ἐμένα.
Κι' ἐσένα πάλι οἱ τρελλοὶ νὰ σὲ θωροῦν μαζὶ μου,
Μετὰ χαρᾶς σὲ δέχονται ἀπ' ἀφορμὴ δική μου.
Ἐς ταῦτα ἡ Ἀλήθεια σρέγοντας τὸ Ψεῦμα ἀγκαλιασμένη,
Ἐς τὴ φορεσιὰ τοῦ ἐφάνηκε μὲ τοῦτο σκεπασμένη.
Κι' ἀφόντης ἀνταρῶθηκε τὸ Ψεῦμα κι' ἡ Ἀλήθεια,
Ἐς τῆς γῆς τὴ σφαίρα ἐπλήθυναν τὰ τόσα παραμῦθια.
Τὰ παραμῦθια ἐξιστορῶ, τοὺς μύθους ξεδιαλέγω,
Στολνῶ τὸ Ψεῦμα ὅσο 'μπορῶ καὶ τὴν Ἀλήθεια λέγω. 1.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἀνάβησιν τοῦ Γαμβέττα εἰς τὴν προεδρείαν τῆς Βουλῆς συμπατριώτης τοῦ
1. Ὁ χαριέστατος οὗτος μύθος γρηγορεῖ ὡς πρόλογος εἰς τὴν συλλογὴν τῶν μύθων τοῦ Βηλαραῖ.